

under, er rigelige, aldeles ikke. Jeg har tværtimod sagt, at det var højst rimeligt, at det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) havde Ret i, at de er meget knebne. I det hele har jeg ikke indladt mig paa Realiteten i det foreliggende Lovforslag. Da jeg som mit Parti er af den Mening, at dette Lovforslag ikke hører hjemme her i Rigsdagen for Øjeblikket, men maa vente, til Lønningskommissionen er færdig, har jeg ikke ment, det var nødvendigt for mig at gaa ind paa Realiteten i Lovforslaget. Hvis det ærede Medlem fulgte med, hvad der sker her paa Rigsdagen, vilde han vide, at vi Socialdemokrater aldeles ikke stiller os vrangvilligt overfor de højere Lønninger eller overfor de Mennesker, som udfører aandeligt Arbejde, som det ærede Medlem udtalte, og at vi aldeles ikke, som det ærede Medlem paastod, kun sørger for at faa gode Lønninger til dem, som udfører legemligt Arbejde, medens vi afviser alle Forhøjelser af Lønninger til dem, som udfører aandeligt Arbejde. Men da nu det ærede Medlem ikke har fulgt med her paa Rigsdagen, saa at han ikke, som han burde, har været paa det rene med, at det var en falsk Forestilling, han nærede her, vil jeg anbefale ham at henvende sig til sin nære Meningsfælle, det ærede Medlem fra Lyngby (Abrahamsen), som sidder i Lønningskommissionen og dér vistnok mangfoldige Gange har set, at Socialdemokraterne langt fra er uvilligt stemte overfor dem, som udfører aandeligt Arbejde.

Overfor den højtærede Minister maa jeg fastholde min en Gang fremsatte Opfattelse: at Diskussionen om Præsternes Lønninger rettelig hører hjemme i Lønningskommissionen og ikke her. Der er i Lønningskommissionen, hvoraf jeg er Medlem, udtrykkelig forespurgt, om Præsterne hørte med derunder, og der er svaret os fra Ledelsen af Kommissionen: Ja, Præsterne hører med derunder, ogsaa deres Lønningsforhold skal Kommissionen tage sig af. Saa længe den højtærede Minister ikke vil benægte, at Præsternes Lønforhold henhører under Lønningskommissionens Drøftelse, saa længe maa jeg fastholde, at det foreliggende Lovforslag er ubetimeligt. Det er rigtigt, at der i Loven af 1913 er en Løfteparagraf om, at der skal fremsættes Forslag til Revision af Loven inden Udgangen af 1917, men under de ekstraordinære Forhold, hvorunder vi lever, og som bl. a. har bevirket, at vi med Hensyn til mange andre Love, som indeholder den samme Revisionsbestemmelse, har maattet udsætte Revisionen, synes jeg, der ikke er

det fjerneste i Vejen for at gøre dette overfor denne Lov. Det er tværtimod, mener jeg, paatrængende nødvendigt, at man stiller sig paa samme Maade overfor Løfteparagraffen i denne Lov som overfor alle de andre Loves Revisionsbestemmelser, nemlig saaledes, at man siger: Vi maa vente, indtil vi kommer under andre Forhold.

Schovelin: Det har sikkert for adskillige af det høje Tings Medlemmer ligesom for mig været en behagelig Overraskelse at høre den Fortolkning, som den højtærede Kirkeminister gav af det af ham anvendte Udtryk: at Præsterne skulde placeres iblandt de øvrige Tjenestemænd. Det glæder mig at kunne konstatere, at den højtærede Kirkeminister sammen med os andre kun vil have et enkelt Raad af Lønningskommissionen, men i øvrigt mener, at denne er uegnet til at behandle disse Forhold, ligesom han ogsaa har en klar Opfattelse af Præstestandens ganske særegne Stilling i vort Samfund, der bevirker, at man paa ingen Maade kan jævnstille den med den almindelige Tjenestemandsstand. Den højtærede Kirkeminister mindede ogsaa med Rette om, hvorledes man selv fra Socialdemokratiets Side havde været med til ved Tilvejebringelsen af Loven af 1913 at vække Forventninger hos Præsterne om, at deres Forhold inden 1917 skulde tages op til Forbedring, og at det som Følge deraf nu vilde være ligefrem at svigte vakte Forventninger, hvis dette ikke skete. Saa meget grellere Lys kastes der derved over Socialdemokratiets Modstand, thi til Trods for den ærede socialdemokratiske Ordførers noget spagfærdige Forsøg paa nu ligesom at tale sig bort fra det, han sagde første Gang, er Realiteten i Sagen dog den, at man ikke vilde gaa med. Man har mange fagre Talemaader om, at man paa ingen Maade er vrangvillig overfor Aandens Arbejdere. Altsaa, Aandens Arbejdere kan vel ikke glæde sig ved Socialdemokratiets Velvillie, men de har dog den beroligende Forsikring, at man ikke ligefrem er vrangvillig overfor dem. Ikke des mindre bliver der tilbage som ens bestemte Indtryk af den ærede socialdemokratiske Ordførers, det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Valdemar Olsen), første Tale at Præsterne maaske ikke var saa godt stillede, som ønskeligt er, men der var saa mange andre — saaledes faldt Ordene —, som heller ikke er velstillede og ikke skal hjælpes. Som